

13-03-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাংপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - দেহী অভিমানী হোৱা (আত্মিক স্বৰূপত থাকিলে) তেতিয়া পুৰণা জগতৰ পৰা সম্বন্ধ চিঙি নতুন জগতৰ সৈতে সম্বন্ধ গঢ়াৰ কৰাৰ বিশেষতা সহজে আহি যাব, এজন পিতাৰ সৈতে মৰম গঢ়ি উঠিব”

*প্ৰশ্ন:- কোনসকল সন্তানৰ বুদ্ধিযোগ পাৰলৌকিক মাতা-পিতাৰ সৈতে সদায় যুক্ত হৈ থাকিব?

*উত্তৰ:- যিয়ে জীৱন্ত অৱস্থাতে মৃত হৈ (পুৰণা জগতৰ পৰা সম্বন্ধ চিঙি) ঈশ্বৰীয় সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকে। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও সকলোৰে বুদ্ধিযোগ পিতাৰ সৈতে যুক্ত কৰাৰ সেৱা কৰে, পিতাৰ পৰা যি জ্ঞানৰ ৰশ্মি পাইছে সেয়া আনকো দিয়ে, স্বৰ্গৰ মালিক বনাবলৈ পৱিত্ৰ হোৱাৰ উপাই দিয়ে - তেওঁৰ বুদ্ধিযোগ স্বতঃ পিতাৰ সৈতে যুক্ত হৈ থাকে।

*গীত:- পিতা কোন, মাতা কোন.....

ওম শান্তি। গীতটিৰ অৰ্থ কি? কোৱা হয় জগতৰ (লৌকিক) মাতা-পিতাক, মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি সকলোকে এৰা আৰু বুদ্ধিযোগ নিজৰ সচাঁ মাতা-পিতা, যি সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা হয়, তেওঁৰ লগত লগোৱা। এইয়া যি মাতা, পিতা, মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদি আছে, তেওঁলোকৰ পৰা এতিয়া সম্বন্ধ চিঙিব লাগে আৰু এজনৰ লগত সম্বন্ধ গঢ়িব লাগে। তেওঁকো মাতা-পিতা বুলি কোৱা হয়। আপুনি মাতা-পিতা আমি আপোনাৰ সন্তান.... সেইয়া সকলোৱে এজনকে কয়, সেই লৌকিক মাতা-পিতাতো সকলোৰে বেলেগ-বেলেগ হয়। এওঁ গোটেই ভাৰত অথবা গোটেই দুনিয়াৰ মাতা-পিতা। সেয়েহে পাৰলৌকিক মাতা-পিতাৰ হ'বলৈ আৰু লৌকিক মাতা-পিতা, মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়ক এৰিবলৈ দেহী-অভিমানী হোৱাৰ জ্ঞান লাগিব। যেতিয়ালৈকে দেহী-অভিমানী নহয় তেতিয়ালৈকে ত্যাগ কৰা বহুত কঠিন। এই পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা সম্বন্ধ চিঙিব লাগে আৰু নতুন জগতৰ সৈতে সম্বন্ধ গঢ়িব লাগে- এইটো এটা বিশেষত্ব। হৃদৰ (সীমিত) এখন ঘৰৰ পৰা সম্বন্ধ চিঙি হৃদৰ আন এখন ঘৰৰ সৈতে সম্বন্ধ গঢ়ি তোলা বহুত সহজ। প্ৰত্যেক জন্মতে চিঙিব আৰু গঢ়িলগীয়া হয়। এজন মাতা-পিতা, মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় এৰি অন্য ল'লা। এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰিলা তেন্তে পুনৰ মাতা-পিতা, মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়, গুৰু আদি সকলো নতুন পায়। ইয়াত হৈছে জীৱন্তে মৃত্যু হোৱাৰ কথা। জীৱন্তে পাৰলৌকিক মাতা-পিতাৰ কোলালৈ আহিব লাগে। এই কলিযুগী জগতৰ মাতা-পিতা আদি সকলোকে পাহৰি যাব লাগে। এওঁ পিতা হয় ঠিক কথা, কিন্তু মাতাও হয় কেনেকৈ? এইটো হল গুঢ় কথা। পিতাই এই শৰীৰ ধাৰণ কৰি এওঁৰ দ্বাৰা আকৌ সন্তান কৰি লয়। কিন্তু কোনো কোনো সন্তানে এই কথাটো ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যায়। অজ্ঞান কালত কেতিয়াও মাতা-পিতাক নাপাহৰে। এই মাতা-পিতাক পাহৰি যায় কিয়নো এইয়া হ'ল নতুন কথা। এই মাতা-পিতাৰ লগত বুদ্ধিযোগ যুক্ত কৰিব লাগে তাৰ পাছত সেৱাৰ বাবে তৎপৰ হ'ব লাগে। যেনেকৈ পিতাৰ সেৱাৰ প্ৰতি উৎকণ্ঠা থাকে, তেনেদৰে সন্তানসকলৰো থাকিব লাগে। কোৱা হয় ভগৱানৰ উৎকণ্ঠা (ইচ্ছা) হ'ল নতুন সৃষ্টি ৰচোঁ। তেন্তে এইয়া কিমান ডাঙৰ উৎকণ্ঠা হয়! বেহদৰ পিতাৰ বেহদৰ উৎকণ্ঠা থাকে - সকলোকে পাৱন বনোৱা। সেই পৱিত্ৰ সৃষ্টি স্বৰ্গৰ কাৰণে ৰাজযোগ শিকাৰ লাগে। কিমানক শিকাৰ লাগে! সকলোৰে বুদ্ধিযোগ পিতাৰ লগত যুক্ত কৰিব লাগে। এইটো বৃত্তি আমাৰ সন্তানসকলৰ। পিতাই কয় গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও তোমালোক সন্তানসকলে সেৱা কৰি দেখুওৱা।

সন্যাসীসকলৰ উৎকণ্ঠা থাকে যে আমি কাৰোবাক কাউৰীৰ বিষ্টাৰ সমান সুখৰ পৰা মুক্ত কৰোঁ, পৱিত্ৰ বনাওঁ। তেওঁলোকৰ ওপৰতো দায়িত্ব থাকে - কাৰোবাক বৈৰাগ্য কৰাই পৱিত্ৰ বনাওঁ। তেওঁলোকে ভাবে ঘৰ পৰিয়াল এৰি দিব লাগে। এইটো কথা নুবুজে যে পতিত দুনিয়াক ত্যাগ কৰিব লাগে। এইয়াতো যেতিয়া পিতা আহি পৱিত্ৰ দুনিয়াৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰাই তেতিয়া আমি পতিত দুনিয়াৰ পৰা সম্বন্ধ বিচিন্ন কৰোঁ। তথাপিও তেওঁলোকে নিজকে দায়িত্বশীল বুলি ভাবি ঘৰ পৰিয়াল এৰুৱাই কিমান জনক বৈৰাগ্য কৰাই পৱিত্ৰ বনাই। মহিমাতো তেওঁলোকৰো গোৱা হয়। এই সন্যাস ধৰ্ম নথকা হ'লে

ভাৰত আৰু বেছিকৈহে কাম চিতাত জ্বলি ভস্ম হৈ গ'লহেঁতেন । এতিয়া সেই ৰজোগুণী সন্যাসৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতা কোন আৰু এই সত্যপ্ৰধান সন্যাসৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁতা কোন - সেইয়া পিতাই বহি লৈ বুজাই। তেওঁলোকৰ মুখ্যজন আছিল শংকৰাচাৰ্য্য, তেওঁৰো কিমান অনুগামী আছে! লাখ কোটিৰ হিচাপত হ'ব। তেওঁ পৱিত্ৰ হৈ নথকাহেঁতেন তেওঁৰ প্ৰজাও বৃদ্ধি হ'ব নোৱাৰে। তেন্তে এই সন্যাসী সকলেও ভাল কামেই কৰিছে। প্ৰথম নম্বৰত দেৱতা সকলক গণনা কৰা হয়, দ্বিতীয় নম্বৰত সন্যাসী সকল। পৱিত্ৰতাই হৈছে সকলোৰে মূল। দুনিয়া পৱিত্ৰৰ পৰা অপৱিত্ৰ, পুনৰ অপৱিত্ৰৰ পৰা পৱিত্ৰ হ'বই লাগিব। সত্যযুগৰ পৰা ধৰি যি নাটকত অতীত হৈ গ'ল, সেয়া নিৰ্ধাৰিত আছিল। ভক্তি মাৰ্গত সাক্ষাৎকাৰ আদি যি হয় ছেকেণ্ডৰ পাছত ছেকেণ্ড, সেইয়া পুনৰ কল্পৰ পাছত আকৌ হ'ব। নাটকত এইয়া সকলো নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। নাটকৰ চক্ৰক বুজিব লাগে। এনেকৈ বহি যাব নালাগে যে নাটকত যি হয় হ'ব। নাটকত সকলোৱেই অভিনেতা হয়। তথাপিও প্ৰত্যেকে নিজৰ আজীৱিকাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় কৰে। পুৰুষাৰ্থ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। যদিও কিছুমান মানুহে বুজিও পায় যে এইয়া নাটক হয়, আমি পৰমধামৰ পৰা আহিছো অভিনয় কৰিবলৈ। কিন্তু বিতং ভাৱে বুজাব নোৱাৰে। প্ৰথমে কোন ধৰ্ম্মাৱলী আছে, সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচনা কৰা হয়, নাজানে। সৃষ্টি নতুনকৈ ৰচনা কৰা হয় বা পুৰণি সৃষ্টিকে পিতাই আহি নতুন বনাই - সেইয়া গম নোপোৱাৰ কাৰণে তেওঁলোকে প্ৰলয় হোৱাটো দেখুৱাই, পুনৰ নতুন সৃষ্টিক দেখুৱাই দিয়ে। পিতা আহি এই কথাবোৰৰ জ্ঞান দিয়ে। পাছত তোমালোকেও আনক জ্ঞানৰ ৰশ্মি দিয়াৰ দায়িত্বশীল হোৱা। কিমান সেৱা আছে! যেনেদৰে পিতাই তোমালোকক মুক্তি-জীৱনমুক্তিলৈ যোৱাৰ মাৰ্গ দেখুৱাইছে, যিটো মাৰ্গৰ কাৰণে আধাকল্প ভক্তি মাৰ্গত হাবাথুৰি খালা। সেয়েহে বেহদৰ পিতাৰ উৎকণ্ঠা থাকে যে আমি নিজৰ মুক্তি বাহিনীৰ বৃদ্ধি কেনেকৈ কৰোঁ? সকলোকে ৰাস্তা কেনেকৈ দেখুৱাওঁ?

তোমালোক সন্তানসকলে সকলোকে কোৱা যে পিতা ৰাজযোগ শিকাৰ কাৰণে আহিছে, কল্পৰ আগৰ দৰেই। যাক শিৱায়ে নমঃ বুলি কয়। যি জন সকলোতকৈ উচ্চতকৈও উচ্চ পৰমধামৰ বাসিন্দা। আমি সকলো আত্মাইয়ো তাতেই নিৰাস কৰো। আত্মাক সদায় অমৰ বুলি কোৱা হয়। আত্মা কেতিয়াও জ্বলিব-মৰিব নোৱাৰে। প্ৰত্যেক আত্মাতে পাৰ্ট ভৰি আছে। নিজকে আত্মাক চোৱা বা যি মুখ্য হয় তেওঁক চোৱা। বৃক্ষ জোপাক যেতিয়া চোৱা হয় তেতিয়া মুখ্য আধাৰ আৰু ঠাল-ঠেঙুলীকো দেখা পোৱা যায়। পাততো অসংখ্য হয় তাৰ গণনা কৰিব নোৱাৰি। ঠাল-ঠেঙুলী গণনা কৰিব পাৰি। তেন্তে নিশ্চয় এই বৃক্ষজোপাৰ আধাৰ আমি দেৱী-দেৱতা সকলেই হওঁ। এতিয়া এই আধাৰেই পচি গ'ল। যেনেদৰে বটবৃক্ষৰ (banyan tree) আধাৰ পচি গ'ল। তথাপিও শাখাবোৰ কিমান ওলাইছে! শাখাৰ পৰাও পাত ওলাই থাকে। তেন্তে এইয়াও বেহদৰ কিমান ডাঙৰ বৃক্ষ হয়। তোমালোক সন্তানসকলেও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা। এনেকুৱা নহয় যে গোটেই দিন কাৰোবাৰ বুদ্ধিত এই চিন্তা চলি থাকে। সকলো পইণ্টচ একে সময়তে বুদ্ধিত চলাটো কঠিন। তথাপিও যি সকল বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰোঁতা হয় তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত আহিয়েই থাকিব। বৃক্ষৰ জ্ঞান বুদ্ধিত থাকিলে বীজৰূপ পিতাও স্মৃতিত থাকিব। আমিও তাৰেই বাসিন্দা হওঁ পাছত এই বৃক্ষত আমিহেই ঘূৰি-ঘূৰি পুনৰ (all-round) আহোঁ, আদিৰ পৰা অন্তলৈকে। যেতিয়া তোমালোক পতিত জৰাজীৰ্ণ অৱস্থালৈ আহা তেতিয়া গোটেই বৃক্ষ অৱস্থাও একে হৈ পৰে। প্ৰথমতে যি সকল আহিছিল তেওঁলোকো এতিয়া পুৰণা হ'ল। পিছৰ ঠাল-ঠেঙুলীও পুৰণি হ'ল। যি সেৱাধাৰী হয় তেওঁলোকৰ চিন্তা থাকে আমিও বাবাৰ সহযোগী হওঁ, মনুষ্যক পুনৰ দেৱতা বনাবলৈ। এইটো বুজাব লাগে। তোমালোকেই দেৱতা আছিল, তোমালোকেই ক্ষত্ৰিয় হ'ল। ৮৪ জন্মৰ জন্ম পত্ৰিকা তোমালোকেহে ক'ব পাৰা। সেয়েহে এই কথাবোৰ যেতিয়া বুদ্ধিত চলি থাকিব তেতিয়াহে কাৰোবাক বুজাব পাৰিবা। চিন্তন চলিব লাগে - আমি সন্তানসকল বাবাৰ লগত সহযোগী। গতিকে বুদ্ধিত আহিব লাগে যে আমি কাৰোবাক নাটকৰ ৰহস্য কেনেকৈ বুজাওঁ? তেওঁলোকৰ (বুদ্ধিৰ) যোগ পিতাৰ সৈতে কেনেকৈ যুক্ত কৰোঁ? মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰাওঁ অথাৎ পিতাৰ পৰা বেহদৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰাৰ মাৰ্গ দেখুৱাওঁ। যিয়ে পিতাৰ দ্বাৰা মাৰ্গ প্ৰাপ্ত কৰিছে তেৱেঁই দেখুৱাব পাৰিব। পিতাইহে আহি ৰাজযোগ শিকাই অথবা মুক্তি-জীৱনমুক্তিৰ গেট খোলে। এনেদৰে গোটেই দিন বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰিব লাগে আৰু স্বভাৱো বহুত মিঠা ধাৰণ কৰিব লাগে। কাৰোবাৰ

ভাৱ-স্বভাৱত জ্বলিব বা মৰিব নালাগে। সহ্য কৰিব লাগে। নিজৰ সেৱা কৰিব লাগে। যিমান পাৰি সিমান সেৱাত সময় দিব লাগে। নিজকে সুধিব লাগে মই বাবা-বাবা বুলি কওঁ, বাবাৰতো বেহদৰ সেৱাৰ উৎকৰ্ষা থাকে, মই বাবাৰ সন্তান হৈ কি কৰি আছোঁ! মই কিমান সেৱা কৰিব লাগে? সময়টো বহুত পোৱা যায়। ৰহম উপজিব লাগে। বেচেৰা সকলো পিতাৰ পৰা বিচিন্ন হৈ আছে। হাবাথুৰি খাই থাকে। পাপ কৰি থাকে। পিতাৰ পৰা বিমুখ হৈ সকলোৱে মৰহি গৈছে।

তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ কাম হ'ল সকলোকে জ্ঞান শুনাই সম্মুখলৈ লৈ অনা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হ'লা গীতাৰ ভগৱানৰ সচাঁ-সচাঁ সন্তান। তোমালোক কৰ্তৃত্ব প্ৰাপ্ত কৰিছা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত গীতাৰেই জ্ঞান আছে। যিয়ে বুজাব নোৱাৰে তেওঁক আমি ব্ৰাহ্মণ বুলি ক'ব নোৱাৰোঁ। আধা বা একচতুৰ্থাংশ ব্ৰাহ্মণ বুলি কোৱা হ'ব। নামত ব্ৰাহ্মণ, কৰ্তব্যবোৰ শূদ্ৰৰ দৰে কৰে। বুদ্ধি শূদ্ৰৰ দৰে। আজমেৰত পুষ্কৰণী ব্ৰাহ্মণ আছে, তেওঁলোকে হয় গীতা শাস্ত্ৰ আদি শুনাই। তেওঁলোকৰ বৃত্তিয়েই সেইটো। মানুহৰ ঘৰলৈ গৈ খোৱাটো তেওঁলোকৰ কাম নহয়। তেওঁলোকৰ কাম হ'ল কেৱল শাস্ত্ৰ শুনাই দক্ষিণা লোৱা। এতিয়া তোমালোক হ'লা সচাঁ-সচাঁ ব্ৰাহ্মণ, বেহদৰ পিতাৰ সন্তান। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বেহদ প্ৰজাৰ পিতা আৰু শিৱবাবাৰ হ'ল সকলো আত্মাৰেই পিতা। তেওঁৰ নিৱাস স্থান হ'ল পৰমধামত। তেওঁৰেই হ'ল পতিতক পাৱন বনাওঁতা, সেয়েহে গোটেই দুনিয়াই তেওঁক স্মৰণ কৰে, হে ভগৱান! বুলি কয় তেস্তে নিৰাকাৰেই বুদ্ধিত আহিব। কিন্তু গুৰুসকলৰ শিকলিত বন্দী হৈ আছে। যিসকল দেৱতাৰ পূজা কৰে তেওঁলোকৰ বৃত্তিৰ বিষয়ে নাজানে। সেইয়াও যেনেকৈ মাটিৰ পুতলা বুলি ভাবি পূজা কৰে। কৰ্তব্য নাজানে সেয়েহে পুতলা পূজা বুলি কোৱা হয়। তেস্তে কিমান পাৰ্থক্য আছে। বহুতেই মূৰ্ছিত হৈ আছে। দেৱতা সকলৰ চেহেৰা আৰু চৰিত্ৰ, মানুহৰ চেহেৰা আৰু চৰিত্ৰৰ মাজত দিন ৰাতিৰ পাৰ্থক্য আছে। মানুহে গায় - আপুনি সৰ্বগুণ সম্পন্ন..... আমি নীচ পাপী। যদি এনেকৈ কয় তেস্তে তেওঁলোকক এনেকুৱা বনাওঁতা কোন আছিল? এতিয়াতো একেবাৰে নৰক আকৌ স্বৰ্গৰ মালিক কি আমি হ'ব পাৰিম? মানুহৰ এইটো চিন্তা কেতিয়াও উদয় নহয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ কেতিয়াবা এইটো চিন্তা অলপ হ'লেও উদয় হৈছিল জানো যে আমি এনেকুৱা কেতিয়া হ'ম? কেৱল ভক্তি কৰি আছিল। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা যে আমিহেই দেৱতা হ'ব লাগিব। ৰাজধানীত উচ্চ পদ পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। অন্তৰত চিন্তন চলিব লাগে যে যদি আমাৰ মৃত্যু হয় তেস্তে আমি কি পদ পাম? তোমালোকে সুধিবও পাৰা-যদি মই মৰি যাওঁ তেস্তে কি পদ পাম? তেতিয়া বাবাই তৎক্ষণাত কৈ দিব - তুমি তুচ্ছ পদ পাবা বা ৮ অনাৰ, ১২ অনাৰ বা কড়িৰ সমান পদ পাবা। প্ৰজাক কড়িৰ সমান পদ বুলি কোৱা হ'ব। হৃদয়ৰ দাপোনত নিজৰ চেহেৰা চোৱা - কোনো বান্দৰৰ দৰে আচৰণতো নাই? অশুদ্ধ অহংকাৰ হ'ল এক নম্বৰ। কাম-ক্ৰোধকো জিকিব পাৰিবা কিন্তু দেহ-অভিমান হ'ল প্ৰথম নম্বৰৰ শত্ৰু। আত্মা-অভিমानी হ'লেহে পিছত অন্য বিকাৰবোৰ ঠাণ্ডা হৈ পৰিব। আত্মা-অভিমानी তেতিয়াহে হ'ব পাৰিবা, যেতিয়া পিতাৰ সৈতে প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিব। দেহ-অভিমानीৰ প্ৰেমৰ সম্পৰ্ক হ'ব নোৱাৰে। তেস্তে দেহ-অভিমান এৰিবলৈ বহুত যত্ন কৰাৰ প্ৰয়োজন। আত্মা-অভিমानीয়ে বহুত হৰ্ষিত হৈ থাকে। দেহ-অভিমानीৰ চেহেৰা মৰাশৰ দৰে হৈ থাকে। তেস্তে প্ৰথম মুখ্য কথা হ'ল আত্মা-অভিমानी হোৱাৰ, তেতিয়াহে পিতায়ে সহায় কৰিব। নিৰ্বিকাৰী হৈ বহুতে থাকে কিন্তু মই আত্মা হওঁ, পিতাৰ স্মৃতিত থাকো, সেইয়া ক্ষণে-ক্ষণে পাহৰি যায়। ইয়াতে ফেল হৈ পৰে। অশৰীৰী হ'ব নোৱাৰা যদি উভতি যাবা কেনেকৈ? সেৱাৰ প্ৰতি বহুত উৎকৰ্ষা থাকিব লাগে - যাৰ দ্বাৰা বহুত মানুহৰ কল্যাণ হয়, দেহ-অভিমानीয়ে য'লৈকে নাযায় কিয় ফেল হৈ আহিব। আত্মা-অভিমानीয়ে কিবা নহয় কিবা লক্ষ্য ভেদ কৰি আহিব। অনুভৱ কৰিব যে অমুকে কথাটো ঠিক কৈছিল। যোগ যুক্ত হৈ গ'লে সেৱাৰ কাৰণে উৎকৰ্ষাও থকিব লাগে। তাৰ ভিতৰতো প্ৰথমে ভগৱানৰ (অল্ফ) বিষয়ে বুজাব লাগে। বেছি টিক-টিক কৰিলে (কথা কলে) তেওঁলোকে আমনি পাব। প্ৰথমে শিৱায়ে নমঃ, তিনি লোকৰ বিষয়েও বুজাব লাগে। এখন নিৰাকাৰী দুনিয়া য'ত পৰমপিতা পৰমাত্মা আৰু আত্মাসকল থাকে। বাকী হৈছে স্থূল আৰু সূক্ষ্মলোক। স্বৰ্গত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য আছিল, এতিয়া নাই, পুনৰ বুৰঞ্জী পুনৰাবৃত্তি হ'ব। আগতে কলিযুগ আছিল পাছত সত্যযুগ হ'ল আকৌ এতিয়া কলিযুগৰ বুৰঞ্জী পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে। তেস্তে এতিয়া আকৌ সত্যযুগৰ বুৰঞ্জীও পুনৰাবৃত্তি হ'ব নহয় জানো। ইয়াতেই আনন্দ আছে। বহুত ভাল পইণ্টচ। ভাল বাৰু।

ব্রাহ্মণ কূল ভূষণ সকলো সন্তানৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মূখ্য সাৰ:-**

- (1) কাৰোবাৰ ভাৱ-স্বভাৱত জ্বলিব মৰিব নালাগে। নিজৰ স্বভাৱ বহুত-বহুত মিঠা বনাব লাগে। সহনশীল হ'ব লাগে।
- (2) পিতাৰ সহায়ক হ'বৰ কাৰণে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। বুদ্ধিত জ্ঞানৰহে চিন্তন কৰি থাকিব লাগে। আত্মা-অভিমানী হ'বৰ কাৰণে যত্ন কৰিব লাগে।

*বৰদান:- সাহস আৰু উৎসাহ দ্বাৰা সকলো কাৰ্যত সফলতা প্ৰাপ্ত কৰোঁতা মহান শক্তিশালী আত্মা হোৱা।

ভক্তিত কোৱা হয় - সাহস, উৎসাহে ধূলিকো ধনলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিয়ে। তোমালোকৰ যদি সাহস আৰু উৎসাহ আছে তেন্তে অন্যও তোমালোকৰ সহযোগী হৈ যাব। ধন কম হ'লে যদি উৎসাহ থাকে তেতিয়া ক'ৰবাৰ পৰা নহয় ক'ৰবাৰ পৰা ধনকো টানি আনিব, সফলতাকো টানি আনিব। গতিকে যিসকল নিমিত্ত মহান আত্মা আছে তেওঁলোকৰ কাম হ'ল নিজেও উৎসাহিত হৈ থাকিব লাগে আৰু আনকো উৎসাহিত কৰিব লাগে। এতিয়া তোমালোকে এনেদৰে উৎসাহিত হৈ আছা সেয়েহে জড় চিত্ৰবোৰৰো সদায় হাঁহিমুখীয়া, শক্তিশালী চেহেৰা দেখুওৱায়।

*শ্লোগান:- ভাগ্যৱান আত্মা সেই জন যাৰ ওপৰত বাপদাদাৰ স্নেহৰ ছদ্ৰছায়া আছে।

!!ওম শান্তি!!

***